

Fellinger Károly

Szemben a semmivel

*Minden ajtót ki kell
csukni a házból,
a lakásból,
meggyónom a fészbukon,
feláldozom magam,
a falra virágot és napot
rajzolok, meg madarakat,
úgyis hamarosan
le kell dönteni.*

*Akár a trójai falóba,
jár belém a lélek.
Hogy állsz a terveddel, Istenem?*

Búzamező

*Az elmúlás
összetartja a világot,
a felejtést
is magához veszi,
mint a jó vadász
a törött szárnyú madarat.*

Emlék az elégetett versről

*Elsős gimnazista voltam,
szerelmes a lányba,
akivel felkonferáltuk
az esztrádműsört,
aki úgy tudott
a szemembe nézni,
ahogy csak a nap
tudott előtte,
hát nem csoda, hogy
verseket
írtam hozzá,
többet, mint ahányszor
találkoztam vele.
Aztán, amikor
megtudtam,
nem engem szeret,
csak a jó barátom
akar lenni,
este a kazánunkban
eltüzeltem az összes
addig írt versemet,
de hiába volt az igyekezet,
nem számoltam azzal,
hogy valamennyit
kívülről tudom.*